

EDWARD NOWAK*

Wrocław

**WPLYW DYREKTYW UNII EUROPEJSKIEJ
NA SYSTEM SPRAWOZDAWCZOŚCI FINANSOWEJ W POLSCE**

Słowa kluczowe: dyrektywy Unii Europejskiej, sprawozdawczość finansowa, rachunkowość, prawo bilansowe

STRESZCZENIE

Zasady prowadzenia rachunkowości i sporządzania sprawozdań finansowych przez jednostki gospodarcze są określone w odpowiednich regulacjach. W Unii Europejskiej są to dyrektywy dotyczące sprawozdawczości finansowej. Ich celem jest doprowadzenie do harmonizacji i zapewnienia porównywalności sprawozdań finansowych spółek z różnych krajów członkowskich. W artykule ukazano genezę i ewolucję dyrektyw Unii Europejskiej w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości finansowej. Na tym tle zaprezentowano wpływ nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady na regulacje dotyczące prowadzenia rachunkowości w Polsce.

Wprowadzenie

Sprawozdania finansowe sporządzane obligatoryjnie przez jednostki gospodarcze są źródłem informacji dla różnych interesariuszy. Interesariuszami tymi są wszystkie osoby i grupy, które pozostają w pewnych relacjach z daną jednostką oraz wykazują zainteresowanie jej działalnością i sytuacją. Jednostka gospodarcza wywiera wpływ na interesariuszy, a oni wywierają wpływ na jednostkę poprzez podejmowane decyzje. Najważniejszymi interesariuszami jednostek prowadzących działalność gospodarczą są aktualni i potencjalni inwestorzy, kre-

* Edward Nowak, prof. dr hab., Katedra Rachunku Kosztów i Rachunkowości Zarządczej, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, e-mail: edward.nowak@ue.wroc.pl.

dytodawcy i pożyczkodawcy oraz kontrahenci. To oni są głównymi odbiorcami informacji prezentowanych w sprawozdaniach finansowych.

Interesariusze jednostek gospodarczych wykorzystują informacje ujawniane w obligatoryjnych sprawozdaniach finansowych w ocenie ich sytuacji majątkowej i finansowej, osiągniętych wyników oraz podejmowaniu decyzji ekonomicznych co do jednostek. Dokonywane oceny oraz podejmowane decyzje mają taką dokładność i skuteczność, jaką wartość mają informacje, które legły u ich podstaw. Dlatego zasady sporządzania sprawozdań finansowych i prezentowania w nich informacji są regulowane na różnym poziomie: międzynarodowym, regionalnym i krajowym. Ważną rolę w tym zakresie odgrywają dyrektywy Unii Europejskiej dotyczące sprawozdawczości finansowej.

Problematyce dyrektyw Unii Europejskiej odnoszących się do sprawozdawczości finansowej jednostek gospodarczych poświęcony jest niniejszy artykuł. Głównym celem publikacji jest ukazanie istoty, ewolucji i zakresu regulacji sprawozdawczości finansowej w dyrektywach UE oraz ich wpływu na rozwiązania w polskim prawie o rachunkowości. Zasadnicza hipoteza artykułu zawiera się w stwierdzeniu, że system obligatoryjnej sprawozdawczości finansowej powinien być dostosowany do zmieniających się uwarunkowań funkcjonowania jednostek gospodarczych i potrzeb informacyjnych interesariuszy. Aby zrealizować założony cel artykułu, dokonano analizy regulacji zawartych w dyrektywach Unii Europejskiej, dotyczących rachunkowości oraz w przepisach polskiej ustawy o rachunkowości.

Geneza i ewolucja dyrektyw UE dotyczących sprawozdań finansowych

Dyrektywy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a następnie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej dotyczące sprawozdawczości finansowej są rezultatem prac nad harmonizacją rachunkowości. Harmonizacja rachunkowości jest procesem mającym na celu zmniejszanie różnic w sprawozdawczości finansowej w krajach członkowskich UE. Harmonizacja odnosi się zwłaszcza do zasad wyceny i sposobu prezentacji składników sprawozdania finansowego: aktywów i pasywów oraz przychodów i kosztów. Harmonizacja sprawozdawczości jest osiągnięta przez unifikację systemów rachunkowości krajów członkowskich Unii Europejskiej. Ta unifikacja ma na celu porównywalność sprawozdań finansowych sporządzanych przez spółki z różnych krajów.

Dyrektywy Unii Europejskiej (wcześniej Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej) nie mają charakteru przepisów prawa, lecz określają rozwiązania do zastosowania w krajowych regulacjach z zakresu rachunkowości. Kraje członkowskie Unii są zobowiązane do dostosowania swojego prawa o rachunkowości do zaleceń zawartych w dyrektywach. Ponieważ dyrektywy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej zawierały możliwość zastosowania alternatywnych rozwiązań, dlatego kraje członkowskie dokonały wyboru jednej z wielu możliwych opcji. W miarę postępu prac nad harmonizacją rachunkowości liczba dopuszczalnych rozwiązań zmniejsza się, co sprzyja znacznemu postępowi unifikacji systemów rachunkowości krajów członkowskich UE.

Źródła harmonizacji rachunkowości w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej tkwią w celach utworzenia tej organizacji określanych w tak zwanym Traktacie rzymskim z 1957 roku. Jednym z tych celów był harmonijny rozwój życia gospodarczego wewnątrz Wspólnoty, a środkiem osiągnięcia, którego było zbliżenie polityki gospodarczej krajów członkowskich. Ważny element tego procesu stanowiła harmonizacja prawa spółek handlowych działających na Europejskim Obszarze Gospodarczym, a w związku z tym także prawa regulującego zasady rachunkowości w krajach członkowskich¹. Na podstawie Traktatu rzymskiego Europejska Wspólnota Gospodarcza, a następnie Unia Europejska opracowała wiele dyrektyw w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości finansowej.

Pierwszą, a jednocześnie najważniejszą dyrektywą EWG odnoszącą się do rachunkowości jest IV dyrektywa z 1978 roku w sprawie rocznych zamknięć rachunkowych spółek o określonych formach prawnych. Określała ona zasady prezentacji i sporządzania rocznych sprawozdań finansowych spółek. W IV dyrektywie EWG wskazany został podmiotowy i przedmiotowy zakres rachunkowości oraz minimalny poziom harmonizacji zasad rachunkowości, jaki powinny osiągnąć kraje członkowskie. W szczególności zostały w niej uregulowane²:

- zawartość bilansu,
- zawartość rachunku zysków i strat,
- zasady wyceny,
- struktura sprawozdania o sytuacji finansowej,
- badanie rocznych zamknięć rachunkowych.

¹ A. Helin, *Sprawozdania finansowe według MSSF. Zasady sporządzania i prezentacji*, C.H. Beck, Warszawa 2006, s. 7.

² E. Nowak, *Rachunkowość. Kurs podstawowy*, PWE, Warszawa 2011, s. 39.

Czwarta dyrektywa EWG była punktem odniesienia dla stanowienia krajowych systemów rachunkowości w krajach członkowskich³. Miała ona charakter ramowy i pozostawiła krajom członkowskim możliwość wyboru spośród wielu rozwiązań. W celu ograniczenia liczby dopuszczalnych rozwiązań została ona istotnie zmodyfikowana.

Wykaz dyrektyw w zakresie rachunkowości wydanych przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą jest podany w tabeli 1.

Tabela 1

Dyrektywy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej w zakresie rachunkowości

Numer dyrektywy	Rok wydania	Przedmiot regulacji
Dyrektywa IV 78/660/EEC	1978	Roczne zamknięcie rachunkowe spółek o określonych formach prawnych
Dyrektywa VII 83/349/EEC	1983	Skonsolidowane sprawozdania finansowe, ich sporządzanie, publikowanie i badanie
Dyrektywa VIII 84/253/EEC	1984	Zatwierdzanie osób odpowiedzialnych za badanie ksiąg rachunkowych
Dyrektywa 89/63/EEC	1989	Roczne zamknięcia rachunkowe i skonsolidowane sprawozdania banków i innych instytucji finansowych
Dyrektywa 91/674/EEC	1991	Jednostkowe sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji ubezpieczeniowych

Źródło: opracowanie własne na podstawie: J. Turyna, *Rachunkowość finansowa*, C.H. Beck, Warszawa 2008, s. 20–21.

Drugim ważnym etapem prac w Unii Europejskiej nad ujednoczeniem zasad rachunkowości była decyzja o stosowaniu Międzynarodowych Standardów Rachunkowości i Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSR/MSSF)⁴. Na podstawie rozporządzenia nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 19 lipca 2002 roku w sprawie stosowania Międzynarodowych Standardów Rachunkowości został wprowadzony obowiązek sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez spółki notowane na giełdzie zgodnie z MSR-ami. Rozporządzenie to przewiduje także możliwość rozszerzenia zakresu sprawozdań finansowych przez spółki zgodnie z MSR/MSSF. Przyję-

³ E. Nowak, *International Accounting Standards and Polish Law for Accounting*, „Argumenta Oeconomica” 2001, nr 1(10).

⁴ *Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej MSSF*, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Warszawa 2011.

cie poszczególnych standardów do stosowania w Unii Europejskiej następuje po szczegółowej ich analizie z punktu widzenia spełnienia wymagań unijnych⁵.

Nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań finansowych spółek

W 2008 roku Komisja Europejska wydała komunikat „Najpierw myśl na małą skalę – Program Small Business Act dla Europy” uznający kluczową rolę małych i średnich przedsiębiorstw (MSP) w gospodarce. Program ten miał także na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych, poprawę otoczenia biznesowego i propagowanie umiędzynarodowienia MSP. Jednocześnie w 2008 roku Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie rachunkowości małych i średnich przedsiębiorstw, w tym mikroprzedsiębiorstw, w której zalecił przegląd dyrektyw dotyczących rachunkowości w celu ich uproszczenia. W 2011 roku Rada Europejska zaleciła konieczność zmniejszenia biurokracji i obciążeń regulacyjnych dotyczących tych przedsiębiorstw zarówno na poziomie UE, jak i krajowym. W komunikacie Komisji Europejskiej wydanym w tym samym roku „Akt o jednolitym rynku” została wskazana zasadność uproszczenia dwóch najważniejszych dyrektyw Rady dotyczących rachunkowości: IV dyrektywy 78/660/EWG i VII dyrektywy 83/349/EWG⁶.

Zmiana unijnych przepisów dotyczących rachunkowości miała na celu zapewnienie odpowiedniej równowagi między interesami adresatów sprawozdań finansowych a interesami jednostek. Chodziło przede wszystkim o to, aby nie obciążać jednostek gospodarczych zbyt dużymi wymogami sprawozdawczymi. Jednocześnie należało określić minimalny zakres informacji finansowych, które powinny być ujawniane przez jednostki prowadzące działalność na terytorium Unii Europejskiej. Ważne było także zapewnienie odpowiedniego stopnia harmonizacji wymogów dotyczących sprawozdawczości małych jednostek w całej Unii. Przy tym państwa członkowskie powinny wymagać ujawniania niektórych tylko informacji, które są odpowiednie do wielkości jednostki.

Wskazane przesłanki legły u podstaw opracowania i wydania nowej dyrektywy w sprawie sprawozdawczości finansowej, która zastąpiła dotychczas obowiązujące: IV dyrektywę 78/660/EWG i VII dyrektywę 83/369/EWG. Jest

⁵ Wykaz rozporządzeń Komisji Europejskiej w tej sprawie jest zawarty w pracy A. Hołda, *MSR/MSSF w polskiej praktyce gospodarczej*, C.H. Beck, Warszawa 2013.

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z 26 czerwca 2013 roku (Dz.U. L 182 z 29 czerwca 2013 roku).

nią dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z 26 czerwca 2013 roku. Określa ona obowiązki w zakresie sprawozdawczości finansowej jednostek gospodarczych przy uwzględnianiu ich wielkości oraz specyfiki działalności.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE wprowadziła klasyfikację jednostek ze względu na wielkość przy uwzględnianiu trzech następujących kryteriów ilościowych:

- suma bilansowa,
- przychody netto ze sprzedaży produktów i towarów,
- średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym.

Na podstawie limitów tych trzech wielkości zostały wyróżnione cztery kategorie jednostek: mikrojednostki, małe jednostki, średnie jednostki i duże jednostki. Kryteria ilościowe kwalifikacji jednostek do tych kategorii są podane w tabeli 2.

Tabela 2

Klasyfikacja jednostek ze względu na wielkość

Rodzaje jednostek	Suma bilansowa (euro)	Przychody netto ze sprzedaży (euro)	Średnia liczba zatrudnionych (osoby)
Mikrojednostki	$\leq 350\ 000$	$\leq 700\ 000$	≤ 10
Małe jednostki	$\leq 4\ 000\ 000$ (6 000 000)*	$\leq 8\ 000\ 000$ (12 000 000)*	≤ 50
Średnie jednostki	$\leq 20\ 000\ 000$	$\leq 40\ 000\ 000$	≤ 250
Duże jednostki	$> 20\ 000\ 000$	$> 40\ 000\ 000$	> 250

* progę możliwe do ustalenia przez państwa członkowskie Unii Europejskiej

Źródło: opracowanie własne na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z 26 czerwca 2013 roku (Dz.U. UE L 182 z 29 czerwca 2013 roku).

Jednostka jest kwalifikowana do kategorii mikrojednostka, mała jednostka lub średnia jednostka, jeśli nie przekracza dwóch z trzech limitów. Z kolei jednostka jest traktowana jako duża, jeśli przekracza na dzień bilansowy dwa z trzech wskazanych progów. Na równi z dużymi jednostkami bez względu na wielkość limitów wskazanych w tabeli 2 są traktowane jednostki interesu publicznego. Zalicza się do nich jednostki, które są:

- a) regulowane prawem państwa członkowskiego i których zbywalne papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym któregośkolwiek państwa członkowskiego;
- b) instytucjami kredytowymi;
- c) zakładami ubezpieczeń;

- d) wyznaczone przez państwa członkowskie jako jednostki interesu publicznego.

Zasada proporcjonalności obowiązków w zakresie sprawozdawczości do wielkości jednostek gospodarczych i ich znaczenia w życiu publicznym nie zwalnia ich od przestrzegania nadrzędnych zasad rachunkowości. Chodzi tu zwłaszcza o nadrzędną zasadę przedstawiania w sprawozdaniach finansowych prawdziwego i rzetelnego stanu aktywów i pasywów jednostki, jej sytuacji finansowej oraz wyników finansowych. Sprawozdanie finansowe powinno być sporządzane też przy zastosowaniu zasady ostrożności, zasady memoriałowej oraz przy założeniu kontynuowania działalności. Ważne jest również niekompensowanie między pozycjami aktywów i pasywów oraz przychodów i kosztów, a także odrębne wycenianie składników aktywów i pasywów. Ponadto, ujmowanie, wycena, prezentacja i ujawnianie składników sprawozdania finansowego powinny odbywać się przy uwzględnieniu zasady istotności. Przy tym należy zapewnić porównywalność informacji finansowych dotyczących różnych okresów, jednostek i kategorii finansowych.

Dostosowanie polskiego prawa bilansowego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

Dyrektywy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Unii Europejskiej dotyczące rachunkowości wywarły istotny wpływ na aktualny kształt krajowych przepisów o rachunkowości, w tym polskiego prawa bilansowego. Mianem tym określa się w Polsce ustawę o rachunkowości oraz akty wykonawcze w postaci rozporządzeń Ministerstwa Finansów. Zgodnie z Układem Europejskim o stowarzyszeniu Polska była zobowiązana dostosować przepisy w zakresie rachunkowości do ustawodawstwa obowiązującego w Unii Europejskiej. Ma to duże znaczenie dla harmonizacji mającej na celu zwiększenie porównywalności sprawozdań finansowych sporządzanych przez jednostki z różnych krajów członkowskich UE.

Uchwalona już w 1995 roku ustawa o rachunkowości została dostosowana do regulacji zawartych w IV dyrektywie EWG w stopniu, jaki wynikał z nadrzędnych zasad w niej określonych. Przy tym Polska skorzystała z możliwości zwiększenia podmiotowego i przedmiotowego zakresu zalecanych w dyrektywie rozwiązań. Rezultatem tego było zwiększenie istniejących rozbieżności w systemach rachunkowości krajów członkowskich lub dążących do przystąpienia do UE, co nie sprzyjało postępowi w procesie harmonizacji.

Istotnym krokiem w doskonaleniu polskiego prawa bilansowego była zmiana ustawy o rachunkowości, która weszła w życie z początkiem 2001 roku. Głównym celem tej zmiany było dostosowanie regulacji krajowych do wymogów określonych w projekcie rozporządzenia nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania Międzynarodowych Standardów Rachunkowości. Do ustawy o rachunkowości zostało wprowadzonych wiele zapisów uwzględniających postanowienia zawarte w MSR/MSSF. Dzięki temu polskie prawo w zakresie rachunkowości osiągnęło jeszcze wyższy poziom harmonizacji ze standardami międzynarodowymi.

Potrzeba dokonania kolejnej istotnej nowelizacji ustawy o rachunkowości jest związana z dostosowaniem do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE. Przeprowadzona w 2014 roku nowelizacja jest implementacją tej dyrektywy odnośnie do mikropodmiotów. Nowelizacja ustawy o rachunkowości rozszerza listę jednostek kwalifikowanych do grupy mikropodmiotów w stosunku do tej z dyrektywy 2013/34/UE. Daje to określone korzyści dla dużej grupy jednostek w postaci mniejszych kosztów prowadzenia rachunkowości.

Za mikropodmioty zostały uznane także oprócz jednostek wskazanych w dyrektywie następujące jednostki:

- a) inne osoby prawne niebędące jednostkami sektora publicznego, a także oddziały przedsiębiorstw zagranicznych oprócz tych wymienionych w dyrektywie, które nie przekroczyły wyznaczonych wielkości;
- b) jednostki nieprowadzące działalności gospodarczej: stowarzyszenia, związki zawodowe, organizacje pracodawców, izby gospodarcze, fundacje, społeczno-zawodowe organizacje rolników, organizacje samorządu zawodowego, organizacje samorządu gospodarczego rzemiosła i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych;
- c) osoby fizyczne, spółki cywilne osób fizycznych, spółki jawne osób fizycznych, spółki partnerskie, jeśli ich przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły nie mniej niż 1 200 000 euro i nie więcej niż 2 000 000 euro;
- d) jednostki wymienione w punkcie c), które chcą stosować zasady rachunkowości określone ustawą dla mikropodmiotów, jeśli ich przychody netto ze sprzedaży towarów i operacji finansowych za poprzedni rok są niższe niż 1 200 000 euro.

Lista jednostek traktowanych jako mikropodmioty według projektu nowelizacji ustawy o rachunkowości jest znacznie szersza w stosunku do tej określonej

w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady. Jednostki te mają możliwość sporządzania sprawozdania finansowego w znacznie uproszczonej formie, co skutkuje także ułatwieniami w prowadzeniu ksiąg rachunkowych, wycenie aktywów i pasywów oraz ustalaniu wyniku finansowego. Przewidziane w projekcie nowelizacji ustawy uproszczenia przyczynią się do obniżenia kosztów prowadzenia rachunkowości oraz przygotowania sprawozdania finansowego przez mikropodmioty. Jest to w pełni zgodne z zasadą sformułowaną w dyrektywie 2013/34/UE, dotyczącą proporcjonalności obciążeń administracyjnych w zakresie rachunkowości do skali i specyfiki działalności jednostek gospodarczych. Ważne jest również dostosowanie obowiązków sprawozdawczych mikropodmiotów do ich potrzeb oraz oczekiwań użytkowników sprawozdań finansowych.

Podsumowanie

Dyrektywy Unii Europejskiej odgrywają ważną rolę w kształtowaniu systemu sprawozdawczości finansowej w państwach członkowskich UE. Wynika to ze znaczenia, jakie mają informacje przedstawiane w tych sprawozdaniach dla różnych interesariuszy jednostek gospodarczych. Istotne jest zatem, aby były to informacje użyteczne dla ich odbiorców, a jednocześnie odpowiadały specyfice i wielkości spółek. Dochodzi do tego jeszcze wymóg porównywalności sprawozdań finansowych sporządzanych przez jednostki z różnych krajów członkowskich UE. W tych warunkach ważne jest dostosowanie regulacji państw członkowskich dotyczących sprawozdawczości finansowej do postanowień zawartych w dyrektywach. Uwaga ta odnosi się również do przepisów ustawy o rachunkowości oraz Krajowych Standardów Rachunkowości w Polsce.

Ważne jest, że polskie prawo bilansowe podlega szybkim modyfikacjom, w miarę jak następują zmiany w dyrektywach Unii Europejskiej. Ma to niemałe znaczenie dla odpowiednio wczesnego dostosowania rozwiązań zawartych w polityce rachunkowości jednostek gospodarczych do nowych przepisów UE. Chodzi przy tym o to, aby rachunkowość była kreatywna w pozytywnym sensie, czyli przedstawiała obraz działalności jednostki zgodny z celami kierownictwa przy uwzględnieniu obowiązujących regulacji.

Dalsze kierunki zmian powinny być związane z pełnym dostosowaniem polskiego prawa bilansowego do rozwiązań wskazywanych w dyrektywie 2013/34/UE. Należy dokonać wyboru takich rozwiązań spośród tych wskazanych w tej dyrektywie, które w największym stopniu będą uwzględniać potrzeby informacyjne zarządzających i odbiorców zewnętrznych jednostek gospodar-

czych działających w Polsce. Ponadto, należy dostosować modele ewidencyjno-sprawozdawcze do tych potrzeb, które są mocno powiązane ze skalą działalności instytucji. Jest to duże wyzwanie dla teoretyków rachunkowości i praktyków, którzy będą je wdrażać.

Bibliografia

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek (Dz.U. UE L 182 z 29 czerwca 2013 roku).
- Helin A., *Sprawozdania finansowe według MSSF. Zasady sporządzania i prezentacji*, C.H. Beck, Warszawa 2006.
- Hołda A., *MSR/MSSF w polskiej praktyce gospodarczej*, C.H. Beck, Warszawa 2013.
- Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej MSSF*, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Warszawa 2011.
- Nowak E., *International Accounting Standards and Polish Law for Accounting*, „Argumenta Oeconomica” 2001, nr 1 (10).
- Nowak E., *Rachunkowość. Kurs podstawowy*, PWE, Warszawa 2011.
- Sprawozdanie finansowe według polskich i międzynarodowych standardów rachunkowości*, red. G.K. Świdarska, W. Więclaw, MAC Consulting, Difin, Warszawa 2009.
- Turyńska J., *Rachunkowość finansowa*, C.H. Beck, Warszawa 2008.

EU DIRECTIVES AND THEIR IMPACT ON THE FINANCIAL REPORTING SYSTEM IN POLAND

Keywords: EU directives, financial reporting, accounting, balance sheet law

SUMMARY

The principles of accounting and financial reporting are subject to legislative regulations. In the EU area, these are expressed in the form of financial reporting directives. Their purpose is to ensure harmonization and comparability of financial reports gathered from financial organizations across the EU area. The paper presents the origins and evolution of the EU directives on accounting and financial reporting standards, with particular emphasis on the impact of the new European Parliament and Council directive on Polish accounting legislation.